

DLXXVII

A l'entorn de l'art floreixen, ultra les passions artístiques, ètiques per excel·lència, un cúmul d'afanys i apetits de grollera i baixa condició que arriben a influir com un veritable suport del conreu artístic. En el que es refereix al cinema, és innegable que en el seu aspecte purament artístic té molts menys adeptes que en el seu caire de tràfec comercial i en el de l'anexe frívol que el circumda. Poques excepcions, per exemple, existeixen entre les revistes consagrades al cinema que se n'ocupin d'una manera seriosa. El gran cúmul de publicacions d'aquest gènere estan dedicades a l'anexe formal, a's materials de l'art de la pantalla. Una de les coses que preocupa més, és l'estructura i dinamisme d'aquests materials en el seu aspecte propi i particular, deslligats completament de llurs manifestacions artístiques. Les «estrelles», en el que tenen de misteriós de llur vida privada (misteriós per la distància que les separa dels nostres públics), són la gran preocupació del públic que acudeix als *cines* i que es titula aficionat.

Gràcies a això s'aguanta el negoci de films. El dia que aquest misteri s'esvaeís l'afició minvaria d'una manera formidable. Per això creiem que fan bé les «estrelles» de conservar-se entre núvols, puix sempre hi haurà al seu respecte aquest imponderable al·licient del reportatge en la intensitat que tant fa fruit a una bona massa de públic. Per això també creiem que el dia de la posada en pràctica de la projecció en relleu, el cinema sofrirà una *debacle*, puix que les figures apareixeran als ulls de l'espectador tal com són en realitat, sobre tot en dimensió, la qual cosa permetrà donar-se perfecte compte de que la falsedat de la projecció plana és un al·licient formidable per aquells enamorats del cinema des d'un punt de vista molt difondit, que és la plasticitat de les «estrelles».

L'ALTRE

El públic es desespera
per saber qui guanyarà;
tan senzill que és calcular
els calçats Esteve Riera.

Sabateria Esteve Riera
Clavé, 15 :: Granollers

UN ABRIC PERFECTE?.. Sempre
SASTRERIA MODEL
Dr Robert 30 - Granollers - Telèfon 296

El poeta

Jo no sé pas com redimoni havia vingut a parar aquell jove en el nostre cenacle. Tots nosaltres érem xerraires, avalotats, eridaners; ho criticàvem tot; desficiem el món i el tornàvem a fer tantes vegades com volíem. No ens renyíem, però poc se'n faltava. En canvi, aquell xicot era completament al revès; prudent, no parlava gaire i quan ho feia era a mig to, com si tingués por d'ofendre'ns. D'ulls negres i celles poblades, tenia sempre a flor de llavi un somris que el feien tot simpàtic. De vegades prenia un caire tot melangiós, amb un posat de místic; inclinava un xic el cap, i jo, que sempre l'observava, tenia el pressentiment que en aquells moments el seu pensament era molt lluny de nosaltres.

Aquell xicot em tenia preocupat; m'intrigava; fins li havia arribat a posar afecte. Manta vegades ell i jo érem els primers a trobar-nos al cafè; els altres venien més tard. Comencàrem a intimar. Les seves paraules eren d'una gran ingenuïtat; descobrien en aquell xicot, ferm i ceapat, un temperament d'infant. Altres vegades era completament al contrari, les seves paraules eren pessimistes, com d'home preocupat.

Una vetlla d'hivern jo no sé pas a què era degut, potser que feia mal temps, el cas és que de ganes d'enraonar tots en teníem prou i tots volíem tenir raó. Un volia convèncer l'altre i acabàrem no per cridar, sinó per deixar, i, és clar, al final acabàrem per no entendre'ns.

Tinc la seguretat que mai en ma vida havia arribat a dir tants disbarats com aquell vespre; es pot dir que tot el que tocàvem ho trencàvem. Sociologia, filosofia, política, art, res no va quedar sencer. Els meus amics no quedaven pas enrera. A la fi ens vàrem enfadar i un va marxar per una banda i l'altre per una altra. Em varen deixar sol. No, sol, no; només restava aquell amic d'aire melangiós, que aquella vetlla tumultuosa encara no havia obert la boca.

Va durar una estona que no ens diguérem res. Jo prou feina tenia a digerir el que havia dit i havia escoltat. Al cap d'un estona se m'apropà aquell amic i va dir-me:

—Quina manera d'enraonar i no dir res que heu fet avui!

—De què volies que parlessim, doncs?— vaig contestar-li.

—Heu parlat de llibres, d'escoles; heu fet citacions i a l'últim, en lloc de la conversa apropar-vos i coincidir, us heu anat

séparant, separant, tant, que a l'últim us heu mig renyit; en lloc d'ascendir, heu descendit: en la vostra conversa no hi havia poesia.

—Si, és cert; de poesia no n'hem parlat— vaig respondre mig somrient.

—Amb aquest somris sembla que tractis d'ingenu el meu advertiment, i suposo jo que, referent a ell, no trobaràs inconvenient a fer-hi una aclaració.

—Dig'tes.

—Això que a tu et fa somriure, és l'única veritat que hi ha en el món. La poesia ens fa viure, ens fa treballar; ella és la mare de les grans obres, és el calmant de tots els sofriments. Quan el pagès empunya l'arada i gira la terra, quan l'home de laboratori fa experiments, quan l'artista treballa en l'obra d'art, a més de la voluntat, la imaginació ha de córrer, ha d'anar més lluny; és la llavor que s'escamparà, els blats gemats que vindran al darreda; és el descobriment que farà una revolució en l'ordre científic; és l'obra d'art acabada. Per a arribar a aquí, és necessari que quelecom ens empenyi, que ens il·lumini, i això precisament és la poesia.

Fins en el dolor, quan el malalt està sofrint, és el pensar quan estarà bo que li dona forces per a suportar la dolència; quan el pres està tancat entre reixes, que sofreix moralment i materialment, és el pensament fit en la llibertat del demà, que li dona coratge per suportar la reclusió. És aquesta mateixa poesia que transforma el dolor de la mare quan dona vida a un nou ésser. Poesia, vol dir bellesa, color, llum, alegria. Confessa, sigues sincer. En la vostra conversa, d'això no n'hi havia; durant la llarga estona que heu discutit, tots teníeu la pretensió d'imposar el vostre criteri; éreu orgullosos, egoistes, i això és l'antitesi de la poesia.

El meu amic va callar; tornà a tenir aquell posat melangiós. Qui sap on tenia el pensament! Però en mi, des d'aquell dia va créixer molt l'atecte que tenia a aquell xicot.

CUCH

Molta gent daria el vot
de bon grat i amb més plaer,
si sabia que ha de ser
pels productes de can «Clot»

Joieria i Rellotgeria «Clot»

A. Clavé, 11 - Granollers

Una nova modalitat : Un nou gust
TALLARINES, avui i cada dia
Pastes Alimentàries BUSQUETS